

Ν Ε Κ Ρ Η

ΔΗΜΗΤΡΑΙ ΚΟΝΤΟΥ

ΜΕΝΕΙ βουβό κι' ολόκλειστο τὸ στόμα
 Καὶ μόνη μᾶς μιλεῖ ἢ ἀχνὴ ἀθώοτη·
 Ὡς τὰ τόσα ἰδανικά, 'ς τ' ἀγνὸ τὸ χρῶμα
 Τὴ πλειὰ ψυχρὴ θωρῶ πραγματικότη.

✽

Σὰν ἄγαλμα μοῦ φαίνεται τὸ σῶμα
 Ποῦ ἐθέρομαι σεμνὰ μία τέτοια νιότη·
 Δὲς καὶ ζητεῖ ὁ Χριστὸς νὰ θάψῃ ἀκόμα
 Κάθε τῆς γῆς μαρμάρηνη θεότη.

✽

Σ' ἐσὲ θωρῶ τὴν πρώτη μας θρησκεία,
 Κ' ἐμπρὸς σ' ἐσὲ μὲ μάτι δακρυσιμένο
 Τὴν καταδίκη βλέπω τοῦ Φειδία.

✽

Κι' ἂν ὁ σταυρὸς 'ς τὸ μνήμα ἐπάνω μένη,
 Εἶν' τὸ σημεῖο τοῦ νικητῆ στημένο
 Σὲ μία χρυσοῦ Θεότη νικημένη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ "ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ,"

ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΚΟΝΤΟΥ

ΧΩΡΙΣ νὰ μὲ καλέσης μοναχὸς μου,
 Μέσ' 'ς τὸ ναὸ σου μπαίνω ἀγάλη, 'γάλη.
 Εἰς τὴ θεὰ ποὺ λαμπυρίζει ἐμπρὸς μου
 Σὰ λειτουργὸς νὰ γύρω τὸ κεφάλι.
 Εἶμαι νεκρὸς καὶ σέρομαι ἐδῶ 'πέρα
 Γιὰ ναῶν τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἡμέρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΑΝΘΟΣΤΟΛΙΣΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΑ δύο μου λούλουδα σκορπῶ μὲ θρήνου λόγια·
 Δίχως λαλιά, δίχως πνοή
 Νεκρὴ στοῦ κόσμου τὴ ζωὴ
 Γιατί ἐζήλεψες, γιατί, ν' ἀκούσης μοιρολόγια;

✽

Δήμητρα 'ποῦ χαμόγελο γλυκὸ σὲ στεφανώνει
Καὶ ζῆ στο στόμα τὸ νεκρὸ,
Δάκρυ μᾶς 'πότισες πικρὸ
Καὶ μόνο σὺ χαμογελάς, σὺ Δήμητρα, σὺ μόνη.

✽

Σ' αὐτὸ τὸ χαμογέλιο σου, μάννας καρδιὰ βραγίζει,
Δάκρυα ἀπαντοῦνε καὶ λυγμοί,
Κι' αὐτὴ τῆ μαύρῃ τῆ στιγμῇ,
Ποῖδ τάχα ὄνειρο γλυκὸ, παρθένα σὲ κοιμίζει! . . .

✽

Ξύπνησε, κόρη, ξύπνησε πρὶν σβύσης 'σὺν τὸ κύμα
Ποῦ τὸ βουφᾶ ἢ ἀρογιαλιά . . .
Τῆς Μάννας τῆ γλυκεῖα ἀγκαλιά,
Δήμητρα, πῶς τὴν παραιτᾶς, γιὰ νὰ κλεισθῆς σὲ μνήμα;

✽

Ποῦ φεύγεις ἀνθοστόλιστη, παρθενικὸ στολίδι; . . .
Πᾶρε τὴν πρώτη σου πνοή
Γύρισε πίσω 'στὴ ζωή
Κι' ἄφησε γι' ἄλλους τὸ βαρὺ, τὸ μακρὸν ταξεῖδι.

✽

Μ' ἓνα χαμόγελο ἀπαντᾷ σὲ λόγια πικραμένα,
"Αἴ! Δὲ 'μπορεῖ νὰ σηκωθῆ,
Γιατ' εἶναι τόνειρο βαθύ . . .
Τὸν ὕπνο τὸν ἀξύπνητο κοιμᾶται ἢ παρθένα.

✽

Οὔτε οἱ θρῆνοι τὴν ξυπνοῦν, οὔτε πικρὸ τραγοῦδι:
Τοῦ Χάρου διάθηκε ἢ πνοή
Κ' ἔσβυσε νειότη καὶ ζωή
Κ' ἐλύγισε παντοτεινὰ τὸ τρυφερὸ λουλοῦδι!!

Γ. Γ. . .

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Εἰς τὴν Δήμητραν Κοῦτου

'ΣΑΝ ὄνειρο γλυκὸ ἐχάθη,
'Σὺν πρώτη ἀκτίνα μιᾶς αὐγῆς . . .
Δὲν ἦταν κάτοικος τῆς γῆς.
Τώρα πετᾷ 'ς τὰ οὐράνια βᾶθη.

ΑΡΧΟΝΤΕΡΟ